

uændret, turde være et meget stort Spørgsmaal. I hvert Fald med Hensyn til Reglerne om Forældremyndigheden vil vi ikke derved komme til at gaa konformt med Nordmændene, og hvorvidt vi ad den Vej vil naa til Konformitet med Svenskerne, er der ingen Mennesker, der kan udtale sig om i Øjeblikket.

Jeg skal derefter omtale de enkelte Kapitler i Lovforslaget, idet jeg i øvrigt i det store og hele naturligvis kan slutte mig til det, som den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Mathilde Hauschultz) har sagt paa Partiets Vegne.

Med Hensyn til § 2 kan jeg ikke se andet, end at der maa kunne opnaas en Forstaaelse mellem Partierne — og for øvrigt ogsaa med den højtærede Justitsminister efter den Maade, hvorpaa han stillede sig til denne Sag.

Med Hensyn til Kapitel II, specielt § 11 om Kønssygdomme, er jeg enig med Partiets Ordfører og for øvrigt ogsaa med den 2den Ordfører for det socialdemokratiske Parti (Jessen); jeg skulde være tilbøjelig til at tro, at man i Virkeligheden gjorde bedst i at lade disse Bestemmelser ganske bortfalde.

Med Hensyn til Ægteskabs Stiftelse staaer jeg paa samme Standpunkt som det konservative Partis Ordfører og Ordføreren for Venstre. Jeg vil antage, at det, saaledes som Sagen foreligger her paa Rigsdagen, ikke vil være muligt at gennemføre den tvungne borgerlige Ægteforening. Saa fremt den ikke kan gennemtvinges, henstiller jeg for øvrigt en Bestemmelse om, at kirkelig Vielse ikke behøver at finde Sted i Kirken; i Øjeblikket kræves der jo Kongebrev, for at kirkelig Vielse skal kunne finde Sted andre Steder end i Kirken. Jeg skal ikke nærmere motivere dette; det kan efter min Opfattelse bedre motiveres i et Udvalg.

Kapitel V, som indeholder almindelige Bestemmelser om Ægtefællers Retsforhold, betyder efter min Opfattelse et ganske afgørende Brud paa den Ordning, som vi tidligere har haft, og det forekommer mig ikke, at man gør Ret i overfor Befolkningen og Rigsdagen at tilsløre dette Forhold; det er i Virkeligheden ganske afgørende Forandringer, som her søges gennemført. Det er Me-

ningen, som der staaer i Betænkningen, at man skal indføre, om jeg saa maa sige, Lighed og Frihed i Ægteskabet. Men i Ægteskabet er ingen af Ægtefællerne fri; Friheden bevares bedst udenfor Ægteskabet. Der er ingen, der gifter sig for at opnaa Frihed. Man gifter sig i fuldstændig Bevidsthed om, at man gaar ind i et Forhold, der lægger utallige Baand paa begge Ægtefæller, og hvis man gaar ind i et Ægteskab uden at være fuldstændig klar over, at man paalægger sig en uendelig Række Baand, paatager sig praktisk talt en uendelig Række Byrder, maa man hellere lade være med at gifte sig.

Lighed har man i høj Grad søgt at indføre gennem Kapitel V. Der er dog allerede nævnt forskellige Punkter, hvor denne Lighed ikke har kunnet gennemføres, eller hvor man har gyst tilbage for Konsekvensen ved at gennemføre den. Jeg henleder her Opmærksomheden paa et Punkt, hvor Fattiglovens Bestemmelser bør forandres. Forholdet er det, at naar en Mand, der er sat i Bidrag til den Hustru, han ikke lever sammen med, ikke betaler disse Bidrag, har det Fattighjælps Virkning for ham, og Virkningen af, at han ikke betaler, er den, at han mister sin Valgret. Naar Hustruen skal forsørge sig selv og ogsaa har Pligt til at sørge for Manden, maa det være ganske givet, at forsaavidt Manden mister sin Valgret, fordi han ikke udreder Bidraget til Hustruen, kan Hustruen da ikke i tilsvarende Tilfælde bevare sin Valgret. Der er her en Ulighed, som er ganske slaaende.

Imidlertid, det, som for mig er det afgørende i Kapitel V, er den Adkomst, som Øvrigheden faar til at gribe ind i Forholdet mellem Ægtefællerne, saa længe de lever sammen. For mig staaer det saaledes, at saa længe Ægtefællerne lever sammen og altsaa ikke har opgivet det, som er deres Pligt overfor hinanden og overfor Samfundet, om jeg saa maa sige, at trække sig til Rette i Ægteskabet og søge at komme ud af det med hinanden — saa længe Ægtefællerne ikke selv har opgivet dette, forekommer det mig, at det er ganske forkasteligt, at Øvrigheden skal kunne indblandes i Forholdet mellem Ægtefællerne, altsaa at den ene Ægtefælle kan